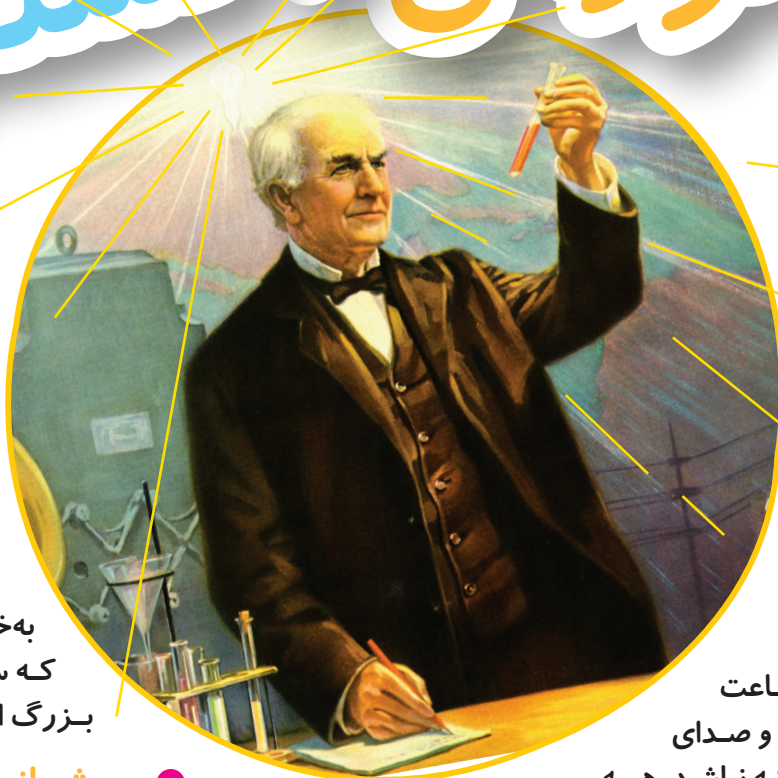

دنیای نورانی و قشنگی

به خصوص این روزها
که سالروز تولد ادیسون
بزرگ است.

پیش از اختراع لامپ و روشنایی

پیش از اختراع لامپ حتماً دنیا به قشنگی بعدش
نبوده، حتماً شب‌هایش پر از تاریکی بوده. شمع
بوده و نور چراغ که اصلاً قابل مقایسه با نور لامپ
نیست. توی این شب‌های تاریک، رسیدن به خانه
حتماً خیلی سخت بوده است. فقط کافی بوده از
یک کوچه پر از چاله چوله رد شوی تا چند بار
توی تاریکی زمین بخوری. آن وقت با زانوئ پاره
و لباس کثیف و دست و پای زخمی به خانه برسی.
تازه ترس از تاریکی و این چیزها هم هست که
بهتر است خیلی درباره‌اش حرف نزنیم، چون فکر

● لامپ و روشنایی

فقط کافی است یک ساعت
برق قطع شود تا سر و صدای
همه بلند شود. برق که نباشد، همه
جا تاریک می‌شود. توی تاریکی هم که نمی‌شود

هیچ کاری کرد. فکرش را بکنید، مشق‌های تان تمام
نشده باشد که برق برود و توی تاریکی حتی نتوانید
دفتر و مدارتان را ببینید یا مشغول غذا خوردن
باشید که برق برود و توی تاریکی همه غذاها را
به جای دهان‌تان، روی لباس‌های تان بریزید. این
جور وقت‌ها است که قدر روشنایی را می‌دانید.
خب به نظر من این جور وقت‌ها بهتر است یاد
مخترع لامپ روشنایی «توماس ادیسون» بزرگ
بیفتیم و توی دلمان از او تشکر کنیم. به خاطر آن
که تاریکی‌های دنیا را با اختراعش روشن کرد.

فاندرک

شماره ۳۳
۲۳ بهمن
۱۴۰۰

اتفاق
ویژه